

இந்துமத சித்தாந்தங்களும் தீருமறையும்

ஆசிரியர்

**உறையூர் வளவன் (என்ற)
டாக்டர் ஆ.ஆலிபிரட் ஸீபன்,
M.A., M.A., TH.DBC, DJMC**

பதிப்பாசிரியர்

சுனி. டாக்டர் எஸ்.தாயப்பன்

நன்கொடை: ரூ. 2.50

நம்மோடு வாசம் செய்யும் தேவன் யார்?

இந்து மதத்தின் அடிப்படை வேதங்களையும் அத்வைத, துவைத சித்தாந்தங்களின் உண்மைகளைக் காண முற்படும் போதும் திருமறையின் கண்ணோட்டத்தில் அதை ஆராய முற்படும் போதும் பல ஆன்மீக உண்மைகளை அறியலாம். இந்து மத சித்தாந்தத்தின் உண்மைகள் அந்த புராணத்தில் நிரூபிக்கப்படவில்லை. ஆனால் அந்த மதத்தின் மூல காரணமாக இருந்த பழைய ஏற்பாடு, புதிய ஏற்பாடுகளில் காணப்படும் சத்தியமே உண்மையான எடுத்துக்காட்டாக இருக்கிறது என்பதைக் காண்கிறோம். அவைகளில் புதைந்து கிடக்கும் கருத்துகளை ஆழ்ந்த ஆன்மீகக் கண்ணோட்டத்தில் திருமறையின் அடிப்படையில் காணலாம்.

‘சாம்பவியோகம்’ என்ற நூலில் இப்படியாகக் காண்கிறோம்.

அத்வைத, துவைத சித்தாந்தத்தின் உண்மைகளை நமக்கு வேதாந்த விஷயங்களில் வரும் ஜீவ பிரம்ம ஐக்கியத்தின் நான்கு உயர்நிலை கருத்துகள் தெளிவுப்படுத்துகின்றன. அவை:

1. சாயுஜ்யம்
2. சாரூபம்
3. சாமீபம்
4. சாலோகம்

இந்த நான்கு நிலைகளே சித்தி பெற்ற யோகியின் தனித்தன்மை வாய்ந்த சுய உணர்வு மிக்க சர்வ சுதந்திர நிலைமையைக் குறிக்கும்.

சாயுஜ்யம் என்பது இறைவனின் திருமேனியில் உள்ளேயே பிரவேசம் புரிந்து திருமேனியிலேயே குடி கொண்டிருத்தல்.

சாரூபம் என்பது இறைவனைப் போன்ற திவ்விய ரூபத்தை அடைந்து சகலத்தையும் அனுபவித்து மகிழும் நிலை.

சாமீபம் என்பது இறைவன் திருவடி அருகிலேயே நின்று சேவை புரிந்து பரபக்தி பிரவேசம் அடைதல்.

சாலோகம் இறைவனின் பரலோகத்தில் நிலைத்திருந்து சகல யோக தவபோகங்களையும் அனுபவித்து மகிழும் நிலையாகும்.

இந்த நான்கில் சாமீபம் என்பதுதான் யோகத்தின் மிக உயர்ந்த நிலையாகக் கருதப்படுகிறது என்று எழுதுகிறார்.

இந்த நிலையை அடைந்தவர்கள் என்று அவர் குறிப்பிடும் பலரும் இந்துமத புராணங்களில் வரும் கதாபாத்திரங்களே. வரலாற்று சான்றறிந்த அந்த கதாபாத்திரங்களும் அகஸ்தியர், சித்தர்களும் இப்படியாக வாழ்ந்தார்கள் என்று எழுதுகிறார்.

ஒரு மனிதன் ஜீவாத்மாக பிறந்து தன் சக்தியாலும், பரிசுத்தத்தாலும் மகாத்துவமாக மாறி, தன் ஜெபத்தால், தவத்தால் பிரமாத்துமாவாக மாற முடியும் என்பதை திருமறை தீர்க்கதரிசிகளின், இயேசு கிறிஸ்துவின் சீடர்களின் வாழ்வின் மூலம் காண்கிறோம். இவர்கள் எல்லாம் வாழ்ந்து உயர்ந்து தெய்வீக சாயலாக மாறியவர் என்பது வரலாற்று உண்மையாகும்.

இந்த நான்கு அத்வைத, துவைத சித்தாந்தத்தின் உண்மைகளை நாம் திருமறை சத்திய வசனங்கள் மூலம் காண முற்படுவோம்.

சாயுஜ்யம் என்பது இறைவன் நமக்குள்ளும் நாம் அவருக்குள்ளும் வாசம் பண்ணும் நிலையாகும்.

ஒரு மனிதன் மனிதனால் படைக்கப்பட்ட விக்கிரகங்களைச் சேவிக்காமல், நம்மைப் படைத்த, இந்த உலகத்தையும் வானத்தையும் படைத்த மெய்ப் பொருளாகிய தேவனை ஏற்றுக் கொண்டு வாழ

முற்படும்போது, தேவன் நமக்குள்ளும் நாம் தேவனுக்குள்ளும் இருக்க முடியும் என்று திருமறையில் காண்கிறோம். அது தொடர்பான சில சத்திய வசனங்களைப் பார்ப்போம்.

2 கொரிந்தியர் 6:16 - “தேவனுடைய ஆலயத்துக்கும், விக்கிரகங்களுக்கும் சம்பந்தமேது? நான் அவர்களுக்குள்ளே வாசம் பண்ணி, அவர்களுக்குள்ளே உலாவி, அவர்கள் தேவனாயிருப்பேன். அவர்கள் என் ஜனமாயிருப்பார்கள் என்று தேவன் சொன்னபடி, நீங்கள் ஜீவனுள்ள தேவனுடைய ஆலயமாக இருக்கிறீர்களே..”

இந்துமத சித்தாந்தங்களில் கூறப்படும் சாயுஜ்யம் என்ற நிலை என்ன என்பதை நமது திருமறையில் காண்கிறோம். ஜீவாத்துமா ஆன ஒருவன் மாம்சத்திலும் ஆவியிலும் உண்டான எல்லா அசுசியும் நீங்க நம்மைச் சுத்தரித்துக் கொண்டு, பரிசுத்தமாகுதலை தேவ பயத்தோடு பூரணப்படுத்தும் போது நாம் தேவனுக்குள்ளும், தேவன் நமக்குள்ளும் வாசம் பண்ண முடியும் என்று பவுல் விளக்குகிறார்.

இதுபோன்ற ஒரு நிலை இந்துமத புராணங்களில் உள்ள எந்த கதாபாத்திரத்திற்காவது இருக்கிறதா?

புராணங்களைப் பார்க்கும்போது கடவுளே பாவம் செய்ததாகக் காண்கிறோம்.

கிறிஸ்தவ மதத்தில் மட்டுமே தேவன் நம்மில் வாசம் பண்ணுகிறவராக இருக்கிறார். நாம் தூய்மையாக வாழ்ந்து அவரை முழுமனதோடு தேடி, விசுவாசிக் கும் போது நாம் அவருக்குள் வாழ முடியும் என்ற உண்மையைக் காண முடிகிறது. ஒருவன் படைத்திட்ட பரம் பொருளை காண முற்படாது, தன்னால் படைக் கப்பட்ட விக்கிரகங்களை, மரம், செடி, மிருகம், பறவை என்ற உருவில் தெய்வத்தைக் கண்டு அதை வணங்க முற்படும்போது தேவன் நமக்குள் வாசம் பண்ண மாட்டார். நாமும் அவருக்குள் இருக்க முடியாது. இதைத்தான் பவுல் தேவனுடைய ஆலயமாக இருக்கும் நமக்கும் விக்கிரகங்களுக்கும் சம்பந்தமேது என்று கேட்கிறார்.

தேவன் தன் பிள்ளைகளை பிரித்தெடுத்து பரிசுத்தம் பண்ணும்போது, 'அவர்கள் இனித் தங்கள் நரகலான விக்கிரகங்களினாலும், தங்கள் அருவருப்புகளினாலும், தங்களுடைய சகல மீறுதல்களினாலும், தங்களைத் தீட்டுப்படுத்துவதுமில்லை, அவர்கள் குடியிருந்து பாவஞ் செய்த எல்லா இடங்களிலிருந்தும் நான்

அவர்களை நீங்கலாக்கி இரட்சித்து, அவர்களைச் சுதந்திரம் பண்ணுவேன். அப்பொழுது அவர்கள் என் ஜனமாயிருப்பார்கள். நான் அவர்கள் தேவனாயிருப்பேன்” – எசேக்கியேல் 37:23.

மனிதர்கள் எந்த நாட்டில் இருந்தாலும் நரகலான தங்கள் விக்கிரகங்களை வணங்குவதிலும் அருவருப்பான சடங்குகளைச் சார்ந்து பாவம் செய்தாலும் தேவ கட்டளைகளைப் பின்பற்றாமல் மீறுதல் மூலம் தங்களைத் தீட்டுப்படுத்திக் கொண்டாலும், அவர்களை மீட்டு, கார்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தால் சுத்திகரித்து அவர்கள் தன் ஜனமாக மாற்றுவேன் என்கிறார். அப்போது அவர்கள் என் ஜனமாயிருப்பார்கள். நான் அவர்கள் தேவனாயிருப்பேன் என்றார். மற்றும்,

“நான் அவர்களோடே சமாதான உடன்படிக்கை செய்வேன். அது அவர்களின் நித்திய உடனடிக்கையாயிருக்கும். நான் அவர்களை நிலைப்படுத்தி, அவர்களை வர்த்திக்கப் பண்ணி, அவர்கள் நடுவிலே என் பரிசுத்த ஸ்தலத்தை என்றென்றைக்கும் வைப்பேன்.

என் வாசஸ்தலம் அவர்களிடத்தில் இருக்கும். நான் அவர்கள் தேவனாயிருப்பேன். அவர்கள் என் ஜனமாயிருப்பார்கள்” – எசேக்கியேல் 37:26, 27

தேவனுடைய வாசஸ்தலம் மனிதர்களோடே இருக்கும் பரிசுத்த தேவன், பரிசுத்த ஆவியாக நம்மோடு வாசம் செய்வார் என்று திருமறையில் காண்கிறோம். எப்பொழுது? மனிதன் மனிதனாகப் படைக்கப்பட்ட கல்லையும், மரத்தையும், மிருகத்தையும், பறவைகளையும் வழிபடாமல் மெய் தேவனை வழிபடும் போது அவர் நம்மோடு இருப்பார் என்று காண்கிறோம்.

நாம் மெய்தேவனை அறிந்து, விசுவாசித்து, அவரைத் தேடி அவரோடு இருக்கும்போது என்ன நடக்கும் என்று திருமறை கூறுகிறது பாருங்கள்:

“நீங்கள் கர்த்தரோடுருந்தால், அவர் உங்களோடு ருப்பார். நீங்கள் அவரைத் தேடினால், உங்களுக்கு வெளிப்படுவார்; அவரை விட்டார்களேயாகில், அவர் உங்களை விட்டுவிடுவார்.” - 2 நாளாகமம் 15:2

என்று காண்கிறோம். நாம் அவருக்குள் வாசம் பண்ணுகிறவர்களாக வாழ வேண்டும். அவரால் நாம் தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட பிள்ளைகளாக மாற வேண்டும். அவர் நமக்குள்ளும் நாம் அவருக்குள்ளும் வாழ வேண்டும். நீதியின் சூரியனாகிய அவரிடம் பரிசுத்த ஒளி உண்டு. அந்த ஒளியைப் பெற்று நாம் பிரகாசிக்கிறவர்களாக வாழ வேண்டும்.

சாளுபம்: சாளுபம் என்ற இரண்டாம் நிலை நாம் தேவனைப் போல் மறுரூபமாக்கப்பட வேண்டும் என்பதாகும்.

தேவன் நமக்குள்ளும் நாம் தேவனுக்குள்ளும் வாசம் பண்ணும்போது நாம் மறுரூபமாக்கப்படுகிறோம். இந்த நிலையைப் பற்றி நாம் திருமறையில் காணும் வசனங்களைப் பார்ப்போம்.

“ஒருவன் கிறிஸ்துவுக்குள்ளிருந்தால் அவன் புது சிருஷ்டியாகிறான். பழையவைகள் ஒழிந்து போகும்.” –
|| கொரிந்தியர் 5:17.

தேவன் நமக்குக் கொடுத்த நீதியின் கட்டளைகளைப் பின்பற்றி, பாவத்திற்கு நம்மை விலக்கி மீட்டு அவரைப் போலவே பரிசுத்தமாக வாழ வேண்டும் என்பதை திருமறை நமக்குப் போதிக்கிறது. ஆனால் இந்து மத சித்தாந்தங்களின் உட்பொருளை அறியாமல் யாரோ ஒருவன், எப்பொழுதோ எழுதி வைத்த கற்பனைச் சடங்குகளையே வழிபாடாகக் கருதி, அதையே பக்தி என்று எண்ணி செயல்படுவதினால் எந்தப் பலனும் இல்லை. அந்த சடங்குகள், வழிபாட்டு முறைகள், ஆராதனைகள், நாம் கொடுக்கும் காணிக்கைகள் இவைகள் எல்லாம் ஒரு மனிதனின் பாவத்தை நீக்கிப்

புனிதப்படுத்தாது. அவைகள் நம்மை மறுருபமாக்க உதவாது என்பதை நாம் உணர வேண்டும். அதைப் பற்றி இயேசு கிறிஸ்து,

“நீங்கள் தேவனுடைய கட்டளைகளைத் தள்ளி விட்டு, மனுஷனுடைய பாரம்பரியத்தைக் கைக் கொண்டு வருகிறவர்களாக கிண்ணங்களையும், செம்புகளையும் கழுவுகிறீர்கள். மற்றும் இப்படிப்பட்ட சடங்குகளையும் அனுசரித்து வருகிறீர்கள் என்றார்.”
- மாற்கு 7:8

இவைகள் எல்லாம் புறம்பே நாம் செய்யும் சுத்தமாகும். நாம் நம் உள்ளத்திலும் குற்றமற்றவர்களாக சுத்த மாக்கப்பட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் மறுருப மாக்கப்பட்டவர்களாக மாற முடியும்.

இயேசு கிறிஸ்து மேலும் என்ன சொன்னார் பாருங்கள்: மாற்கு 7: 20, 21, 22, 23 -

“மனுஷனுக்குள்ளே இருந்து புறப்படுகிறதே மனுஷனைத் தீட்டுப்படுத்தும். எப்படியெனில், மனுஷனுடைய இதயத்திலிருந்து பொல்லாத சிந்தனைகளும், விபச்சாரங்களும், வேசித்தனங்களும், கொலைபாதகங்களும், களவுகளும், பொருளாசைகளும்,

துஷ்டத்தனங்களும், கபடும், காம விகாரமும், வன் கண்ணும், தூஷணமும் மதிகேடும் புறப்பட்டு வரும்.

பொல்லாங்கான இவைகளெல்லாம் உள்ளத்திலிருந்து புறப்பட்டு மனுஷனைத் தீட்டுப்படுத்தும் என்றார்.

நமது வழிபாட்டு முறைகளும், வேண்டுதல்களும் நம்மை இறைவனிடத்தில் சேர்க்காது. உள்ளத்திலும் நமது வாழ்விலும் பரிசுத்தம் வேண்டும் என்பதை திருமறை வலியுறுத்துகிறது. ஆனால் பிற மதச் சடங்குகள் மூலம், தங்கள் வேண்டுதல்களாக தங்கள் உடலை வருத்தி தேவனை அடையலாம் என்று எண்ணிச் செயல்படுகிறார்கள். அவர்கள் பின்பற்றும் புராணங்களும் இதிகாசங்களில் கூட பரிசுத்தத்தைக் காண முடியவில்லை. கதைகளில் வரும் தெய்வ கதாபாத்திரங்களும் பாவம் செய்கிறதாகவே காண்கிறோம்.

போதனை செய்கிறவர்கள், ஆன்மீக மலரில் வழிகாட்டுகிறவர்கள், பிராயச்சித்தம் செய்ய எவரும் தூய்மையாக வாழுங்கள் என்றோ, பாவங்கள் விட்டு விலகி வாழுங்கள் என்றோ வழிகாட்டுவதில்லை. ஏதாவது ஒரு கோயிலைச் சொல்லி அங்கு சென்று

வழிபடுங்கள். உங்கள் கஷ்டங்கள் நீங்கும் என்றுதான் வழிகாட்டுகிறார்கள். குருடருக்கு வழி காட்டும் குருடர்களாகவே அந்த ஆன்மீகவாதிகள் இருந்து தவறான வழியைக் காட்டுகிறார்கள். மதத்திற்கும் சமயத்திற்கும் உள்ள வேறுபாட்டைக் காண வேண்டும். மதம் என்பது சில சடங்குகளை மதித்து வழிபடுவதால் சமயம் என்று நமது உள்ளத்தை இறைவன் வழி சமையச் செய்தலாகும்.

“மனுஷன் உலகம் முழுவதையும் ஆதாயப்படுத்திக் கொண்டாலும், தன்னைத்தான் கெடுத்து நஷ்டப்படுத்தினால், அவனுக்கு என்ன லாபம்?” - லூக்கா 7:25.

என்று கர்த்தராகிய இயேசு கேட்கிறார். இந்துமத ஆன்மீகவாதிகள் உலகத்தை ஆதாயப்படுத்த மட்டுமே வழிகாட்டுகிறார்கள். வழிகாட்ட முடியும். தன் ஜீவனை மீட்டுக் கொள்ள வழிகாட்டவில்லை. கிறிஸ்தவ திருமறை மட்டுமே மனிதன் தன் ஜீவனை மீட்டுக் கொள்ள வழிகாட்டுகிறது.

இன்றைய இந்து சமய ஆன்மீகவாதிகள் என்று தங்களைச் சொல்லிக் கொள்கிறவர்கள், “தேவனால் வருகிற மகிமையிலும், மனுஷனால் வருகிற மகிமையை அதிகமாய் விரும்பினார்கள்.” யோவான் 2:43.

என்று திருமறை சொல்வதைப் போல அவர்கள் மனிதர்கள் தங்களை வணங்கவும், மேன்மைப்படுத்தவும் விரும்பி செயல்படுகிறார்கள். அவர்களிடம் பரிசுத்தம் காணப்படவில்லை அவர்கள் மறுரூபமாக முடியாது. அவர்கள் மற்றவர்களுக்கு வழிகாட்டவும் முடியாது.

‘‘ஒருவன் கிறிஸ்துவுக்குள்ளேயிருந்தால் புது சிருஷ்டியாகிறான். பழையவைகள் ஒழிந்து போயின; எல்லாம் புதிதாயின’’ – 2 கொரிந்தியர் 5:17

நமக்குள் இருக்கும் பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட வேண்டும். நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் புது சிருஷ்டியாக மாற வேண்டும். அப்பொழுது மட்டுமே நாம் மறுரூப மாக்கப்படுவோம்.

சிலை வழிபாடு ஒழிக்கப்பட வேண்டும். மெய்ப் பொருளை தேடிக் கண்டு ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். பாவமற்ற வாழ்வை மேற்கொள்ள வேண்டும். தெய்வத் தன்மை நம்மைத் தேடி வரும். ஜீவாத்துமாவான நாம் மகாத்துமாவாக மாறி, மறுரூபமாக்கப்பட்டு பரமாத்துமா என்ற தெய்வீகத் தன்மையை நாம் பெற்று வாழ வேண்டும்.

அவர் சமீபமாயிருக்கிறார். அவனோடிருந்து அவன் எதிராளிகளோடு அவனுக்காகப் போராடுகிற

வராக இருக்கிறார் என்று ஏசாயா தீர்க்கதரிசியின் புத்தகத்தில் காண்கிறோம். ஏரேமியா தீர்க்கதரிசி கூறுவதைப் போல, ‘உன்னை இரட்சிக்கும்படிக்கு நான் உன்னுடனே இருக்கிறேன் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்.’ - எரே 1:19.

தேவன் நீதிமான்கள் சமீபமாய் அவனோடிருக்கிறார். சங்கீதக்காரன் சொல்வதைப் போல நீதிமான்களுக்கு ‘நம்முடைய தேசத்தில் மகிமை வசமாயிருக்கும்படி அவருடைய இரட்சிப்பு அவருக்குப் பயந்தவர்களுக்குச் சமீபமாயிருக்கிறது’ - சங்கீதம் 85:9.

நீதிமான்கள் தாங்கள் வாழும் இடத்தில் மகிமை யோடு இருக்கத்தக்க வகையில், தேவனுக்கு பயந்து வாழ்கிறவர்களுக்கு தேவ இரட்சிப்பு சமீபமாயிருக்கிறது என்பதை தேசத்தில் காண்கிறோம்.

விக்கிரக வழிபாட்டை விட்டு விலகி வெறும் சடங்குகளை மட்டுமே மதமாக, பக்தியாக முக்தி வழியாக வாழாமல் தேவனுக்குப் பயந்து நீதியைப் பின்பற்றி மெய் தேவனை விசுவாசிக்கிறவர்களுக்கு அவருடைய சமூகம் அவர்கள் சமீபமாயிருந்து காத்து வருகிறது.

ஒருவன் தேவன் நம்மோடு நம்மில் நம் சமீபமாக இருக்கிறார் என்று உணர வேண்டுமானால், தேவன் நமக்குத் தந்த வாக்குத்தத்தத்தின் உடன்படிக்கையை நினைவு கூர்ந்து கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தால் சுத்திகரிக்கப்பட்டவர்களாக மாறும்போது,

“முன்னே தூரமாயிருந்த நீங்கள் இப்பொழுது கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தாலே சமீபமானீர்கள்.” – எபேசியர் 2:13

என்கிறது வேதம். இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தால் நம் பாவங்கள் கழுவப்படும்போது நாம் அவர் நம் சமீபத்திலும் இருக்க முடியும். தேவனுக்குரியவர்களாகச் சிந்திக்காமல், மனிதனுக்குரிய வகையில் சிந்தித்துச் செய்யும் சடங்குகளாலும், அதில் கொண்ட வைராக் கியத்தாலும் நாம் தேவனுடைய சமீபமாயிருக்க முடியாது.

சாரூபம் என்பது நம்மைப் படைத்திட்ட தேவனோடு நெருங்கி வாழும் நிலையாகும்.

‘தம்மை நோக்கிக் கூப்பிடுகிற யாவருக்கும் உண்மையாய்த் தம்மை நோக்கிக் கூப்பிடுகிற யாவருக்கும் கர்த்தர் சமீபமாயிருக்கிறார்.’ – சங்கீதம் 145:18

பூலோகத்தில் வாழும் மனிதன் பரலோகத்திலிருக்கும் தேவனோடு நெருங்கி வாழ முடியும். உண்மையில் நாம் அவரைத் தேடும்போது, அவரை நோக்கிக் கூப்பிடும்போது தேவன் நம்மை நோக்கி நம்மருகே வருகிறார். தாவீது ஒரு சாதாரண மனிதனாக இருந்தாலும் அவன் ஆபத்துக் காலத்தில் தேவனை நோக்கி கூப்பிடும் போது தேவன் அவனுக்கு உதவியதை அவன் வரலாற்றில் காண்கிறோம். அவன் தேவனோடு உறவாடினான் என்பதையும் வேதத்தில் நாம் காண்கிறோம்.

“நொறுங்குண்ட இருதயமுள்ளவர்களுக்கு கர்த்தர் சமீபமாயிருந்து நருங்குண்ட ஆவியுள்ளவர்களை இரட்சிக்கிறார்” - சங்கீதம் 34:18

நம்மைப் படைத்திட்ட தேவன் நம் சமீபமாயிருக்கிறார். ஒரு மனிதன் தூய்மையான வாழ்வை வாழ்ந்து, இரக்கமுள்ளவர்களாக துன்பப்படுகிறவர்களைக் கண்டு வருந்தி உதவுகிறவனாக இருக்கும் போது அவர்கள் அழைத்தால் தேவன் சமீபமாக வருகிறார் என்று சங்கீதக்காரன் சொல்வதைக் காண்கிறோம். மற்றவர்கள் கஷ்டப்படும்போது அதைக் காண்கிற நல்ல மனிதனின் இதயம் நொறுங்குண்ட இருதயமாய் மாறும்போது தேவன் அவன் இதயத்தை அறிந்தவராய்

அவனருகே வருகிறார் என்பதைக் காண்கிறோம். நீதிமானாய் வாழ்கிறவன் கூப்பிடும்போது தேவன் சமீபமாயிருக்கிறார்.

“என்னை நீதிமானாக்குகிறவர் சமீபமாயிருக்கிறார்”
- ஏசாயா 50:8, நீதிமான்களின் இதயத்தை அறிந்த தேவன் அவர்களுக்கு துணை நிற்கிறார்.

சாலோகம்

கடைசியாக சாலோகம் என்ற நிலையைக் காண்கிறோம். இதைப் பற்றிக் கூறும் இந்து சித்தாந்தத்தின் கருத்து மனிதன் இறைவனின் பரலோகத்தில் நிலைத்திருந்து சகல யோக தவ போதகங்களையும் அனுபவித்து மகிழும் நிலை என்று சொல்லப்படுகிறது.

இந்த பூமியையும் வானத்தையும் படைத்த தேவன் பரலோகத்தில் இருக்கிறார் என்பது இறைவனை நம்புகிற எல்லா மனிதர்களின் நம்பிக்கையாகும்.

‘பரலோகத்தில் இருக்கிற தேவரீர் அவர்கள் விண்ணப்பத்தையும் வேண்டுதலையும் கேட்டு அவருடைய நியாயத்தை விசாரிப்பீராக’ - 1 இரா.8:45

நாம் பூலோகத்தில், தேவாலயத்தில் தேவனை நோக்கிக் கூப்பிடும்போது, ஜெபிக்கும்போது, தேவனின்

காதுகள் கேட்கிறதாகவும் கண்கள் காணுகிறதாகவும் இருக்கிறது என்பதை வேதத்தில் நாம் பார்க்கிறோம். இயேசு கிறிஸ்து தமது சீடர்களுக்கு ஜெபிக்க கற்றுக் கொடுக்கும்போது, ‘பரலோகத்திலிருக்கும் எங்கள் பிதாவே’ என்று சொன்னார். தேவன் பரலோகத்திலே உன்னதத்திலே இருக்கிறவர்.

அவர் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திலோ, மலையிலோ, மரத்திலோ இருக்கிறவர் அல்ல. அவர் பரலோகத்திலிருந்து எல்லாவற்றையும் கவனிக்கக் கூடியவர் என்பதே நமது நம்பிக்கையாகும். அதைத்தான் தாவீது தன் சங்கீதத்திலும், “தேவனைத் தேடுகிற உணர்வுள்ளவர்கள் உண்டோ என்று பார்க்க கர்த்தர் பரலோகத்திலிருந்து கண்ணோக்கினார்” - சங்கீதம் 14:2.

என்று சொல்வதைக் காண்கிறோம். மனிதனாய் பூலோகத்தில் வாழும் மனிதன் பரலோகத்திலிருக்கிற தேவனோடு உறவாடி வாழும் நிலை எப்பொழுது, எப்படி நமக்கு உண்டாகும் என்பதை திருமறை சத்தியத்தின்படி பார்ப்போம்.

இந்த உலகத்தில் வாழும் நாட்களில் நீதிமான்களாக நடந்து வாழ்ந்து குற்றமற்ற வாழ்க்கை வாழ்கிறவன்

மட்டுமே தேவனுடைய பரிசுத்த பர்வதத்தில் வாசம் பண்ண முடியும் என்று தாவீது சங்கீதம் 15இல் சொல்கிறார். மனிதன் மனிதனாக வாழும் போது இந்த உலக வாழ்க்கை எப்படிப்பட்டதாக இருக்க வேண்டும்? குடும்பத்தை மறந்து தவக் கோலம் பூண்டு வாழும் வாழ்க்கையின் மூலம்தான் பரலோகம் செல்ல முடியும் என்ற நிலை இருக்குமானால், தேவன் மனிதனை இல்லற வாழ்க்கைக்குப் படைத்திருக்க மாட்டாரே.

இமயமலையிலும், காசியிலும், ஹரித்துவாரிலும் காவியுடை உடுத்தி சன்யாசிகளாக வாழ்கிறவர்கள் மட்டுமே பரலோக வாழ்க்கைக்கு உடையவர்களா? அவர்கள் மட்டுமே பரலோகம் செல்ல முடியுமானால், மற்றவர்கள் ஏன் நேர்மையாக குற்றமற்றவர்களாக வாழ வேண்டும்? ஏன் தான தர்மங்கள் செய்ய வேண்டும்? மற்றவர்களுக்கு ஏன் உதவ வேண்டும்? இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்ற நிலையை விட்டு எப்படியாகிலும் வாழ்ந்து மடியலாம் என்று வாழ மாட்டானா? வேதம் கூறுகிறது:

“கார்த்தாவே யார் உம்முடைய கூடாரத்தில் தங்கு வான்? யார் உம்முடைய பரிசுத்த பர்வதத்தில் வாசம் பண்ணுவான்?

உத்தமனாய் நடந்து, நீதியை நடப்பித்து மனதார சத்தியத்தைப் பேசுகிறவன்தானே.

அவன் தன் நாவினால் புறங் கூறாமலும் தன் அயலான் மேல் சொல்லப்படும் நிந்தையான பேச்சை எடுக்காமலும் இருக்கிறான்.

ஆகாதவன் அவன் பார்வைக்குத் தீழ்ப்பானவன். கர்த்தருக்குப் பயந்தவர்களையோ, கனம் பண்ணுகிறான். ஆணையிட்டதினால் தனக்கு நஷ்டம் வந்தாலும் தவறாதிருக்கிறான்.

தன் பணத்தை வட்டிக்குக் கொடாமலும், குற்றமில்லாதவனுக்கு விரோதமாய்ப் பரிதானம் வாங்காமலும் இருக்கிறான். இப்படிச் செய்கிறவன் என்றென்றைக்கும் அசைக்கப்படுவதில்லை.” - சங்கீதம் 15:1-5.

படைக்கப்பட்ட மனிதன் பரம்பொருளை அடைய பரிசுத்தமான வாழ்க்கை வாழ வேண்டும். ‘நான் பரிசுத்தர் நீங்களும் பரிசுத்தமாயிருங்கள்’ என்றுஇயேசு கூறுகிறார். இந்துமத தெய்வங்கள் எதுவும் இப்படிச் சொல்லவில்லையே! புராணங்களும் இதிகாசங்களும் உண்மை என்று எண்ணிப் பார்த்தாலும் எந்த தெய்வத்தின் வாழ்க்கையும் புனிதமான வாழ்க்கையாக இல்லையே! திருமறை மட்டுமே மனிதன் மனிதனாக

வாழ, வாழும் போதே தன்னை பரலோக வாழ்க்கைக்குத் தகுதிப்படுத்திக் கொள்ள வழிகாட்டுகிறது.

தேவன் நம்மோடு வாசம் செய்ய, நாம்அவரோடு வாசம் செய்ய, எதை விரும்புகிறார் என்று பாருங்கள். தவ வாழ்க்கையை அல்ல. நல்ல மனிதனாக, அவர் கட்டளைக்கு கீழ்ப்படிந்து வாழ வேண்டும் என்பதையே அவர் நம்மிடம் விரும்பும் காரியமாகும். மனிதன் தன் இல்லறத்தில் நல்லறம் காணமுடியும். தேவன் அதற்கான வழிமுறைகளை எல்லாந்திருமறையின் மூலம் நமக்கு தெரிவிக்கிறார்.

“மனுஷனே நன்மை இன்னதென்று அவர் உனக்கு அறிவித்திருக்கிறார், நியாயஞ் செய்து, இரக்கத்தைச் சிநேகித்து, உன் தேவனுக்கு முன்பாக மனத் தாழ்மையாய் நடப்பதை அல்லாமல் வேறே என்னத்தைக் கர்த்தர் உன்னிடம் கேட்கிறார்.” - மீகா 6:8

ஒரு மனிதன் மனித நேயம் மறந்து, மதச் சடங்குகளைப் பின்பற்றி ஆலயத்தைச் சுற்றுவதாலும் தன் முடியை செலுத்துவதாலும், காணிக்கை போடுவதாலும், வேதங்கள் ஒதுவதாலும், புனிதப் பயணம் போவதாலும், தன்னை வருத்திக் கொள்வதாலும் ஒற்றைக் காலால் தவம் இருப்பதாலும், உபவாசம்

இருப்பதாலும், மெழுகுவர்த்தி கொளுத்துவதாலும், முழங்காலில் நடப்பதாலும் தேவனைத் திருப்திப்படுத்த முடியாது.

மனிதன் நல்ல மனிதனாக, தான் படைக்கப்பட்ட காரணத்தை அறிந்து, வாழ்ந்து தேவனுக்கு பிரியமானதைச் செய்யவேண்டும். அதன் மூலம் மட்டுமே நாம் தேவனோடு ஐக்கியமாக முடியும்.

“ஜீவ மார்க்கத்தை எனக்குத் தெரியப்படுத்துவீர். உம்முடைய சமூகத்தில் பரிபூரண ஆனந்தமும் உம்முடைய வலது பாரிசத்தில் நித்திய பேரின்பமும் உண்டு.” - சங்கீதம் 16:11

என்று தாவீது தேவனிடம் வேண்டுகிறார். ஜீவ மார்க்கம் என்ன என்பதை பூலோக வாழ்விலேயே மனிதன் தெரிந்து வாழவேண்டும். அப்படி வாழ வேண்டுமானால்

“அவனுடைய தேவன் அருளிய வேதம் அவன் இருதயத்தில் இருக்கிறது. அவன் நடைகளில் ஒன்றும் பிசுவதில்லை” - சங்கீதம் 37:31 என்று தாவீது கூறியதைப் போல் தேவ வசனம் நம் உள்ளத்தில் கிரியை செய்யவேண்டும். அப்பொழுது நாம் தேவனால் நடத்தப்படுவோம்.

“உம்மிலே பெலன் கொள்ளுகிற மனுஷனும்தங்கள் இருதயங்களில் செவ்வையான வழிகளைக் கொண்டிருக்கிறவர்களும் பாக்கியவான்கள்.

அழகையின் பள்ளத்தாக்கை உருவ நடந்து அதை நீருற்றாக்கி கொள்ளுகிறார்கள், மழையும் குணங்களை நிரப்பும்.

அவர்கள் பலத்தின் மேல் பலம் அடைந்து சீயோனிலே தேவ சந்நிதியில் வந்து காணப்படுவார்கள்”
- சங்கீதம் 84: 5-7

தேவனால் பலப்படுத்தப்படுகிறவர்கள், திருமறை வசனத்தின்படி நடக்கிறவர்கள் உலக வாழ்க்கையில் துன்பங்களைச் சந்தித்தாலும், அழகையின் பள்ளத்தாக்கை நீருற்றாக்கிக் கொள்கிறார்கள் என்று காண்கிறோம்.

நீதிமான்கள் சோதனைக்கு ஆளாகக் கூடும். ஆனால் தேவன் அவர்களை விடுவிப்பார். இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கை வாழ்கிறவர்களே தேவ சந்நிதியில் வந்து காணப்படுவார்கள் என்று காண்கிறோம். அந்த பாக்கியத்தை நாம் கிறிஸ்துவால் பெற்றிருக்கிறோம். இயேசு கிறிஸ்துவின் கல்வாரி இரத்தத்தால் நாம் சுத்திகரிக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

“ஆகையால், சகோதரரே, நாம் பரிசுத்த ஸ்தலத்தில் பிரவேசிப்பதற்கு இயேசுவானவர். தமது மாம்சமாகிய

திரையின் வழியாய் புதிதும் ஜீவனுமான மார்க்கத்தை நமக்கு உண்டு பண்ணினபடியால்,

அந்த மார்க்கத்தின் வழியாய்ப் பிரவேசிப்பதற்கு அவருடைய இரத்தத்தினாலே நமக்கு தைரியம் உண்டாயிருக்கிறபடியினாலும்...’ - (எபிரேயர் 10: 20, 21)

அந்த ஜீவ மார்க்கத்தைப் பின்பற்றி நாம் நான்காம் நிலையான ‘சலோகம்’ நிலையை அடைவோம். ‘நானே சத்தியமும், வழியும், ஜீவனுமாயிருக்கிறேன்’ என்று இயேசு கிறிஸ்து கூறியதை நினைவு கூறுவோம்.

‘நீதிமான்கள் உமது நாமத்தைத் துதிப்பார்கள். செம்மையானவர்கள் உமது சமூகத்தில் வாசம் பண்ணுவார்கள்’ - சங்கீதம் 140:13

இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தால் சுத்திகரிக்கப்பட்ட செம்மையான மார்க்கம் கிறிஸ்துவம். அதுவே அவர் சமூகத்தில் அவரோடு நாம் வாசம் பண்ணும் வழியைப் போதிக்கிறது. பவுல் கூறியதுபோல் ‘நீங்கள் அறியாமல் ஆராதிக்கிற அவரையே நான் உங்களுக்கு அறிவிக்கிறேன்’ ஆமென்.

பரிசுத்த வேதாகமத்தை வாசித்துப் பாருங்கள். இயேசுவின் போதனைகளின் அருமை, பெருமை புரியும். நம்மை பரலோகம் சேர்க்க வழிகாட்டும்.